

Bengt Ludvig Persson

Bengt Ludvig Persson, Bjärred, har, som tidigare meddelats, avlidit. Han blev 77 år och sörjs närmast av Maylise och sina systrar med familjer.

■ Vår fine kamrat och gode vän Ludde har lämnat oss.

Han var en underbar och säregen människa. Redan när vi mötte honom första gången, vid terminsstarten på Väg- och vattenbyggnadslinjen på Chalmers, förstod vi att han var speciell. Han var nämligen latinare, den ende bland oss som ju annars alla var realstudenter. Denna humanistiska skolning präglade honom genom hela livet och gjorde honom till en unik civilingenjör och vän.

Förutom att studera hade vi naturligtvis också fester och roade oss på olika vis. Ludde var en av initiativtagarna till det som blev det ytterst livskraftiga sällskapet "Gubbhyllan" med ett dussintal medlemmar. Vi hade regelbundna middagar på restaurant där vi åt och drack gott samt följde en ritual, bland mycket annat skrevs det protokoll med foton till. Underbara kvällar! Härliga minnen!

Det fantastiska är att ef-

Han roade oss så vi hade träningsvärk i kindmusklerna – vi var inte vana att gapskratta timmar i sträck. Hans kommentarer var blixtsnabba.

ter examen fortsatte Gubbhyllan mötena med en årlig sammankomst sista helgen i november. När det för första gången var Luddes tur att arrangera möttes vi på hans sommarställe i Sjöbo. Där lyckades han få oss upplänningar att till och med uppskatta svartsoppa med krås.

Gubbhyllan ordnade ibland extra ordinarie möten. Bland annat hyrde vi en 36-fotare i Saint Tropez och seglade till Korsika. Ludde var i denna lugna miljö i sitt esse. Han roade oss så vi hade träningsvärk i kindmusklerna – vi var inte vana att gapskratta timmar i sträck. Hans kommentarer var blixtsnabba. Någon klumpade till

det och fick bommen i huvudet. Ludde: "Det var en bom som blev en träff!"

Men Ludde var också ansvarsfull. Han väntades i Libyen och vi var lite sena på återvägen. Han fick oss att ankra i en bukt på franska kusten där det fanns en liten järnväghållplats. Vi blåste med viss möda upp jollen och Ludde satt i den i kostym med uppkavlade byxben, ty han skulle vada sista biten med skorna i handen. Han kom i tid till sitt arbete.

Mötena med Gubbhyllan har fortsatt genom alla år, med en viss, viktig, förändring: vi har numera gumorna med och ses på sommaren.

Senaste mötet var nu i juli och Ludde och Maylise var med förstås. Ludde var märkt av Parkinsons sjukdom, men huvudet var intakt. Nästa gång blir vi högst fem gubbar.

Avslutningsvis vill alla vi som har haft förmånen att vara hans vänner säga att vi har lidit en stor förlust, en riktig skånsk hedersman har gått ur tiden.

Bo Lenander

för Gubbhyllan